



AVIZ

referitor la proiectul de Lege pentru punerea în aplicare a Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, la care România a aderat prin Legea nr.100/1992

Analizând proiectul de Lege pentru punerea în aplicare a Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, la care România a aderat prin Legea nr.100/1992, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.140 din 22.07.2004,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri:

1. Prezentul proiect de lege are ca obiect de reglementare adoptarea unor măsuri de aplicare a Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (adoptată la Haga la 25 octombrie 1980), la care România a aderat prin Legea nr.100/1992.

Proiectul de lege a fost elaborat în conformitate cu prevederile art.31 alin.(3), coroborate cu cele din art.22 alin.(7) și (10) din Legea nr.590/2003 privind tratatele și are în vedere precizarea unor reguli și stabilirea unor proceduri prin care să fie eliminate disfuncționalitățile constatate până în prezent, să se uniformizeze practica în soluționarea cererilor formulate în temeiul Convenției și să se asigure soluționarea cu celeritatea acestora.

Prin natura sa, proiectul face parte din categoria legilor ordinare.

2. **Titlul** documentului internațional la care se referă legea, trebuie să fie redat în mod riguros și nu parafrizat, pentru a asigura identificarea lui corectă.

În consecință, în **titlu**, precum și în **art.1**, ar trebui folosită această denumire - “Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga, la 25 octombrie 1980”.

Totodată, în titlu nu ar trebui sugerat că abia acum România începe să aplice Convenția, deși a aderat la ea din anul 1992, motiv pentru care sugerăm folosirea expresiei “privind aplicarea Convenției” în locul expresiei “pentru punerea în aplicare a ...”. Menționarea în titlu a faptului că România a aderat la Convenție nu este necesară, cu atât mai mult cu cât aderarea României nu constituie un element de identificare a Convenției.

3. Menționăm că, potrivit art.8 alin.(1) din Convenție, cererea pentru înapoierea copilului aflat pe teritoriul României ca urmare a unei deplasări sau rețineri ilicite, se adresează **de către persoana fizică, instituția sau organismul interesat**, nu de către „oricare stat parte la Convenție”, așa cum se prevede în **art.2 alin.(1)** din proiect. Propunem reformularea textului.

Pentru aceleași motive, apreciem că **art.3 alin.(1)** ar trebui să se refere la „persoana fizică, **instituția** sau organismul interesat ...”.

4. Semnalăm că, deși în Expunerea de motive se afirmă că instanța competentă să judece în primă instanță cererile prevăzute la art.2 alin.(1) este Curtea de apel București - secția pentru minori și familie, în **art.2 alin.(2)** se prevede că această competență aparține Tribunalului pentru minori și familie București.

5. La **art.4**, pentru asigurarea unei reglementări în concordanță cu art.9 din Convenție, sugerăm completarea textului cu expresia „și fără întârziere”, introdusă după sintagma „va transmite cererea direct”.

6. Precizăm că modalitatea de acordare a asistenței juridice gratuite este reglementată și în Legea nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și în Statutul profesiei de avocat, astfel încât, în cuprinsul **art.7 alin.(3)**, trimiterea trebuie făcută și la aceste acte normative, nu numai la Codul de procedură civilă.

7. Semnalăm că, potrivit art.12 și 13 din Convenție, pronunțarea unei soluții de admitere a cererii de înapoiere a copilului nu este obligatorie în toate cazurile în care se constată că deplasarea sau reținerea copilului pe teritoriul României este ilicită, așa cum rezultă din **art.11** din proiect. Soluția care se poate pronunța depinde atât de termenul în care a fost introdusă cererea (art.12 din Convenție), cât și de dovedirea unor anumite circumstanțe (art.13 din Convenție).

Apreciem că, pentru realizarea unei reglementări complete, prevederile din art.12 și 13 din Convenție ar trebui reluate și în

proiect, pentru că prevederile Convenției (care leagă deja România) nu pot fi modificate prin legea de punere în aplicare a acesteia.

8. La **art.13**, este necesar ca și alineatele din structura acestui articol să fie marcate cu cifre arabe între paranteze.

9. La **art.16 alin.(1)**, semnalăm că trimiterea la “lit.21 din Convenție” este greșită. Propunem revederea normei și, eventual, înlocuirea expresiei “lit.21”, prin “art.21”.

Totodată, apreciem că textul ar trebui să prevadă drept titular al cererii, persoana fizică, instituția sau organismul interesat, nu „orice stat parte la Convenție”. Precizăm că în conformitate cu art.21 alin.(1) din Convenție cererea privind organizarea sau protejarea exercitării dreptului de vizitare a unui copil având reședința pe teritoriul unui stat contractant poate fi adresată autorității centrale a aceluși stat **potrivit aceluși modalități cu o cerere vizând înapoierea copilului**. Or, conform art.8 alin.(1) din Convenție, cererea poate fi formulată de către persoana fizică, instituția sau organismul interesat.

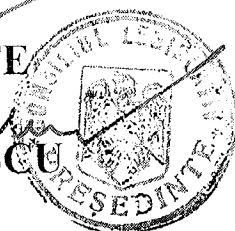
10. La **art.18 alin.(2)**, pentru un plus de rigoare în redactare, propunem ca finalul textului să fie reformulat astfel: „... de către oricare dintre părinți, de către persoana căreia îi este încredințat copilul sau de către autoritatea centrală română”.

11. La **art.24 alin.(1)**, având în vedere faptul că atribuțiile Ministerului Justiției, în calitate de autoritate centrală, sunt stabilite prin Convenție și prin prezentul proiect, textul acestuia ar trebui să se refere la „**modalitatea de exercitare a atribuțiilor** Ministerului Justiției, în calitate de autoritate centrală, în conformitate cu exigențele art.7 din Convenție”.

Totodată, semnalăm că termenul prevăzut pentru aprobarea Regulamentului prin Ordin al ministrului justiției trebuie să înceapă să curgă de la **intrarea în vigoare a legii**, nu de la publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I. Precizăm că, potrivit **alin.(2)** al **art.24**, legea intră în vigoare la 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, astfel încât nu poate produce efecte înainte de împlinirea acestui termen.

PREȘEDINTE

Dragoș ILIESCU



București

Nr. 1223/26.07.2004